

pravilno utvrdio činjenično stanje; c) da je tuženik iz utvrđenih činjenica izveo nepravilan zaključak u pogledu činjeničnog stanja; d) da je tuženik na tako pogrešno i nepotpuno utvrđeno činjenično stanje pogrešno primijenio materijalno pravo, te e) da je sankcija koja mu je pobijanom Odlukom naložena nerazmjerna i nedovoljno obrazložena. Mjerodavni pravni okvir relevantan je iz razloga što tuženik isti pogrešno i nedosljedno interpretira u dijelu koji se odnosi na problematiku primanja dodatnih naknada, a što je u konačnici i dovelo do nezakonitosti pobijane Odluke. Naime, problematika naknada koje dužnosnici mogu primati, pored plaće za dužnost koju obnašaju, izriekom je propisana odredbom članka 12. ZSSI/11-a. Navedena zakonska odredba glasi, cit: „Dužnosnici koji za vrijeme obnašanja javne dužnosti primaju plaću za dužnost koju obnašaju ne smiju primati drugu plaću ni naknadu za obnašanje druge javne dužnosti, osim ako je zakonom drugačije propisano. Izričaj zakonskog teksta navedene odredbe nedvojbeno upućuje na to da se posebnim drugim zakonom (*lex specialis*) moglo propisati da dužnosnici, uz plaću, primaju i druge naknade. Navedeno nije sporno niti za samog tuženika, odnosno isti u obrazloženju pobijane Odluke prihvaća da je posebnim zakonom doista moguće propisati da dužnosnici u pojedinim javnopravnim tijelima imaju pravo, pored plaće, primati primjerice i božićnicu, darove za djecu i slično u vidu novčanih naknada. Međutim, u konkretnom slučaju tuženik, u odnosu na tužiteljevu poziciju kao predsjednika Upravnog vijeća i prava koja mu pripadaju na temelju iste, negira jasan zakonski okvir koji regulira ovu problematiku. Naime, iako je odredbom članka 6. stavka 1. Zakona o Hrvatskoj agenciji za nadzor financijskih usluga („Narodne novine“, broj 140/05. i 12/12.; dalje u tekstu: Zakon o HANFA-i) eksplicitno propisano da za vrijeme obnašanja dužnosti predsjednik i članovi Upravnog vijeća imaju pravo na plaću i ostala materijalna prava u skladu s općim aktima, tuženik nezakonitim tumačenjem relativizira postojanje i pravni doseg predmetne zakonske odredbe. S tim u vezi, valja napomenuti da tuženik ne spori da su tužitelju dodatne naknade doista isplaćene u skladu s propisima koji reguliraju poslovanje HANFA-e (Zakon o HANFA-i, Statut HANFA-e i drugi akti), ali drži da je takvo postupanje protivno odredbama ZSSI/11-a (str. 3. i 4. pobijane Odluke). Potvrda da su isplate predmetnih naknada bile zakonite vidljiva je također i iz nalaza Državne revizije iz 2022. godine, državnog tijela koje se također bavilo navedenom problematikom u okviru svoga postupka nadzora. In concreto, ZSSI/11-a nedvojbeno dopušta da drugi posebni zakoni, kao *lex specialis*, u odnosu na pojedine dužnosnike propišu mogućnost plaćanja dodatnih naknada. Upravo je to regulirano odredbom članka 6. stavka 1. Zakona o HANFA-i i pripadajućim aktima i propisima (Statut i drugi pravilnici) u odnosu na predsjednika i članove Upravnog vijeća. S tim u vezi, a radi ukazivanja na nedosljednost postupanja, tuženiku je tužitelj prije donošenja pobijane Odluke dostavio njegovu javno objavljenu odluku u predmetu, Broj: 711- 1-412-P-249-20/21-03-11, koji se vodio protiv Romana Šubića, viceguvernera Hrvatske narodne banke. Navedeni postupak vodio se također zbog primanja dodatnih naknada (božićnica), pri čemu je isti obustavljen upravo iz razloga što je posebnim zakonom dužnosnicima Hrvatske narodne banke dopušteno primanje tih dodatnih naknada. Tužitelj smatra da navedeni citat najbolje pokazuje potpuno arbitrarno poimanje tuženika o značenju, dosegu i odnosu *lex generalis* i *lex specialis*. Tužitelj naglašava da poimanje tuženika podrazumijeva da se *lex specialis* može primjenjivati samo ako taj zakonom izriekom upućuje na primjenu *lex generalis*. Drugim riječima, izostanak izriekom upućivanja na *lex generalis* u nekom *lex specialis*, kao što je to slučaj kod Zakona o HANFA-i, isključuje njegovu primjenu, iako taj *lex specialis* ima opću odredbu koja mu dopušta da pojedina pitanja drukčije uredi. Takvo tumačenje protivi se zdravom razumu i

smislenom tumačenju pravne norme. Tim više što ni tuženik zakonitost relevantne odredbe takvog sadržaja ni u Zakonu o HANFA-i ne dovodi u pitanje (članak 6. stavak 1.). Nadalje, potpuno je kontradiktorno navedeno stajalište tuženika prema kojem je posebnim zakonom dopušteno uz plaću dužnosniku, predvidjeti isplatu drugih materijalnih prava, kako je to i propisano člankom 6. stavkom 1. Zakona o HANFA-i, ali da "dužnosniku nisu mogle biti isplaćene dodatne naknade neovisno o tome što je to proizlazilo iz odredbe navedenih pojedinačnih i općih pravnih akata". Ovo stoga što odredbe posebnih zakona (*lex specialis*) u dijelu koji se odnosi na prava i obveze dužnosnika, moraju biti u skladu sa ZSSI-jem kao općim zakonom (*lex generalis*), ako posebnim zakonom nije drukčije propisano. Drugim riječima, ako je posebnim zakonom propisano, što je u konkretnom slučaju tužitelj dokazao da jest, ZSSI se ne primjenjuje, tj. dopuštena je primjena iznimki. Međutim, ako bi se prihvatilo citirano stajalište tuženika proizlazilo bi da, iako to posebni zakon predviđa, isplata ne bi bila dopuštena po pojedinačnim i općim aktima, donesenih upravo radi provedbe te zakonske odredbe, koja tuženiku nije sporna s jedne strane, a s druge strane nije dovedena u pitanje ustavnost i zakonitost tih općih akata. Očito da su stajališta tuženika ne samo arbitrarna nego i međusobno kontradiktorna, usmjerena očito na pokušaj nalaženja pravne osnove za kažnjavanje tužitelja. Kao svojevrsnu potvrdu ispravnosti svojeg tumačenja tuženik se u pobijanoj Odluci poziva na presudu Visokog upravnog suda RH, Poslovni broj: Usž-4335/19-3 od 14. listopada 2021. godine. Međutim, navedena sudska odluka uopće nije primjenjiva na tužiteljev slučaj iz više razloga, te kao takva ne može biti pravna osnova za tužnikovu interpretaciju iznesenu u pobijanoj Odluci. Ova sudska odluka uopće ne razmatra problematiku članka 12. ZSSI/11, tj. odnosa odredbi ZSSI/11 kao općeg zakona i odredbi pojedinog posebnog zakona (npr. Zakona o HANFA-i ili Zakona o HNB-u). Samim time, ova presuda uopće nije relevantna za ovaj sudski postupak. Nadalje, čak i kada bi se spomenuta presuda Visokog upravnog suda RH odnosila na tumačenje članka 12. ZSSI/11, tuženik se na istu ne bi mogao pozivati u tužiteljevom konkretnom slučaju. Naime, ista je donesena u mjesecu listopadu 2021. godine, dok su sporne isplate dodatnih naknada izvršene mnogo ranije - tijekom 2018. i 2019. godine. Štoviše, tuženik je čak i sam postupak protiv tužitelja pokrenuo značajno prije nego što je navedena presuda donesena (mjesec veljača 2021. godine). Pored toga, pobijanom Odlukom izrečena je tužitelju sankcija u vidu novčane kazne. Izricanje kazne pretpostavlja prethodno propisivanje djela uz čije se činjenje „povezuje“ takva kazna (*nullum crimen, nulla poena sine lege*). U konkretnom slučaju, tužitelj je kažnjen ne samo za postupanje koje nije bilo zabranjeno, već i za postupanje u odnosu na koje nisu postojale bilo kakve objektivne naznake iz kojih bih mogao zaključiti da bi tuženik takvo činjenje mogao smatrati nedopuštenim. S tim u vezi, tužitelj ističe da u vrijeme isplate spornih dodatnih naknada nisu postojale bilo kakve smjernice ili slična javno dostupna službena tumačenja tuženika iz kojih bi proizlazilo da, po njemu, odredbe Zakon o HANFA-i ne pružaju dovoljno osnova za takve isplate odnosno da je Zakon o HNB-u navodno jedini posebni zakon (*lex specialis*) koji takvo što dozvoljava. Naime, tuženik je kao okolnost koja upućuje na nužnost izricanja teže vrste sankcije naveo to što je tužitelj „ostvarivao više nedopuštenih primitaka tijekom razdoblja od dvije godine“. Međutim, upravo činjenica da u vrijeme isplate spornih dodatnih naknada nisu postojali službeno objavljeni stavovi tuženika u vezi odredbe članka 12. ZSSI/11 govori u prilog tome da to zapravo ne može biti otegotna okolnost. Upravo suprotno, u hipotetskom slučaju kada bi i postojala tužiteljeva odgovornost u konkretnoj situaciji bilo bi primjereno primijeniti najblažu moguću mjeru (opomenu). Tim više, što i sam tuženik navodi da visina primljenih dodatnih naknada

nije bila značajna, te istu u postupku cijeni kao olakotnu okolnost. S obzirom na to da protiv tužitelja tuženik do sada nije izricao bilo kakve sankcije (odsustvo recidivizma), jasno je da je obrazloženje pobijane Odluke nedostatno u pogledu izbora vrste i obrazloženja razmjernosti izrečene sankcije.

3. Slijedom iznesenog tužitelj predlaže da sud poništi odluka Povjerenstva za odlučivanje o sukobu interesa Republike Hrvatske, Broj: 711-I-387-P-352-19/23-06-21 od 3. veljače 2023. godine.

4. U svom odgovoru na tužbu tuženik ostaje kod razloga i navoda iznijetih u obrazloženju pobijanog rješenja, te predlaže da sud odbije tužbu i tužbeni zahtjev. Naime, tuženik u cijelosti osporava osnovanost tužbe i postavljenog tužbenog zahtjeva, te ističe da ostaje kod svih utvrđenja i pravnih tumačenja iznesenih u obrazloženju osporavane odluke. Suprotno navodima tužitelja, tuženik je donio odluku nakon što je činjenično stanje pravilno i potpuno utvrdio, na tako utvrđeno činjenično stanje pravilno je primijenio odredbe materijalnog prava u postupku kojeg je vodio sukladno odredbama Zakona o sprječavanju sukoba interesa („Narodne novine“, broj 26/11, 12/12, 126/12, 48/13, 57/15. i 98/19., u daljnjem tekstu ZSSI). Nadalje je nesporno da je člankom 12. ZSSI-a propisano da dužnosnici koji za vrijeme obnašanja javne dužnosti primaju plaću za dužnost koju obnašaju ne smiju primiti drugu plaću ni naknadu za obnašanje druge javne dužnosti, osim ako je zakonom drugačije propisano. Tuženik prvenstveno ističe kako odredba iz članka 12. ZSSI-a propisuje zabranu primitka druge plaće, odnosno naknade za obnašanje druge javne dužnosti (primjerice ako bi tužitelj uz dužnost koju obnaša, za što bi primao plaću, istodobno obnašao dužnost člana gradskog vijeća uz primanje naknade), te se navedena odredba ne primjenjuje u slučaju primitka dodatnih naknada uz primanje plaće za dužnost koju obnaša, kao što su božićnica, uskrsnica, regres za godišnji odmor i dr. Stoga je cjelokupno tumačenje primjene ove odredbe od strane tužitelja pogrešno, jer se ne radi o situaciji u kojoj je tužitelj obnašao drugu javnu dužnost. Nadalje, Zakon o HANFA-i u članku 6. stavku 1. propisuje da za vrijeme obnašanja dužnosti, predsjednik i članovi Upravnog vijeća Agencije imaju pravo na plaću i ostala materijalna prava u skladu s općim aktima Agencije. Vezano za pozivanje dužnosnika na odluku, Povjerenstva Broj: 711-1-412-P-249-20/21-03-11, tuženik ukazuje kako Zakon o HANFA-i ne sadrži jednake odredbe onima koje sadrži Zakon o Hrvatskoj narodnoj banci („Narodne novine“, broj: 75/08, 54/13. i 47/20.), te ukazivanje tužitelja na nejednako postupanje tuženika u istoj situaciji nije osnovano. Naime, člankom 67. stavkom 1. Zakona o Hrvatskoj narodnoj banci („Narodne novine“, broj: 75/08.), koji je donesen 2008. godine, propisano je da za vrijeme obnašanja dužnosti guverner, zamjenik guvernera i viceguverneri Hrvatske narodne banke imaju pravo na plaću, te ostala materijalna i druga prava iz radnog odnosa u skladu s općim aktima Hrvatske narodne banke. Stavkom 2. istog članka propisano je da se na prava i obveze guvernera, zamjenika guvernera i viceguvernera Hrvatske narodne banke, koji nisu utvrđeni tim Zakonom ili Statutom Hrvatske narodne banke, primjenjuje Zakon o sprječavanju sukoba interesa u obnašanju javnih dužnosti. Iz navedenog Zakona proizlazi da je istim propisano da se, uz ostvarivanje plaće, pravo na ostala materijalna i druga prava iz radnog odnosa uređuje općim aktima Hrvatske narodne banke, i to na način da se isključuje primjena odredbi ZSSI-a, jer je za ostala prava i obveze guvernera, zamjenika guvernera i viceguvernera Hrvatske narodne banke izričito propisano da se primjenjuje ZSSI, što nije slučaj kod Zakona o HANFA-i. Naime, Zakon o HANFA-i propisuje samo pravo na plaću i ostala materijalna prava u skladu s općim aktima Agencije, pri čemu ovi opći akti, kao niti ugovori o radu ne smiju biti temelj za isključivanje zabrane

propisane ZSSI-em, kako je to obrazložio Visoki upravni sud Republike Hrvatske u svojoj presudi, Poslovni broj: Usž-4335/19-3 od 14. listopada 2021., na koju se tuženik detaljno poziva u nastavku odgovora na tužbu. Zakon o HANFA-i ne poznaje takvu odredbu, kojom bi bila isključena primjena ZSSI-a, stoga niti tumačenje u pogledu iznimne dopustivosti ostvarivanja dodatnih naknada na koje imaju pravo dužnosnici Hrvatske narodne banke nije primjenjivo na dužnosnike HERA-e. Osim toga, slijedom prethodno iznesenog i Zakon o sprječavanju sukoba interesa u obnašanju javnih dužnosti, zabranjuju primanje dodatne naknade, zbog čega i u materijalno-pravnom smislu među njima postoji kontinuitet istovjetne zabrane, pa je logično da se isključenje zabrane primitka dodatne naknade propisane Zakonom o HNB-u koje je upućivalo na odredbu Zakona o sprječavanju sukoba interesa u obnašanju javnih dužnosti primjenjuje i nakon što je na snagu stupio ZSSI-a. Suprotno navodima tužitelja u konkretnom slučaju, a budući da je odredbom članka 7. točke d) ZSSI-a zabranjeno primanje dodatne naknade, niti Zakon o HANFA-i nema prednost u primjeni pred ZSSI-jem, kojim je propisana navedena zabrana primanja dodatnih naknada, a navedenim zakonom nije isključena primjena odredbi ZSSI-a. Tuženik ističe kako svi pravni akti niže pravne snage, poput pojedinačnih ili kolektivnih ugovora, te odluka uprava trgovačkih društava, moraju biti usklađeni sa zakonskim odredbama i prema njima ne mogu biti određene isplate drugih primitaka, pored plaće, ako je njihovo primanje izričito zakonom zabranjeno. Navedeno stajalište potvrđeno je i odlukom Visokog upravnog suda Republike Hrvatske u presudi, Poslovni broj: Usž-4335/19-3 od 14. listopada 2021. U navedenoj presudi Visoki upravni sud, pravilnim ocjenjuje shvaćanje tuženika da se svaki drugi primitak isplaćen uz plaću ne može smatrati plaćom u smislu članka 4. stavka 1. citiranog Zakona, već drugim dodatkom u smislu članka 7.d. ZSSI/11-a. Stoga dužnosnici koji temeljem ugovora o radu ili drugog ugovora iz radnog odnosa obnašaju javnu dužnost ne smiju uz primanje plaće istodobno primiti navedene dodatne naknade za obnašanje javne dužnosti, jer bi u tom opsegu ugovoreno pravo bilo suprotno navedenoj zakonskoj odredbi. Slijedom navedenog, tuženik ističe kako je i sam Visoki upravni sud potvrdio shvaćanje tuženika da se prigodne nagrade do propisanog iznosa, božićnica i regres za godišnji odmor ne smatraju plaćom dužnosnika u smislu odredbe članka 4. stavka 1. ZSSI/11-a, već da se radi o primitcima dodatnih naknada za poslove obnašanja javnih dužnosti. Suprotno navodima tužitelja, tuženik je u osporavanoj odluci naveo da su tužitelju naknade za radne rezultate, prigodne nagrade i dar djetetu do 15. godine starosti isplaćene temeljem općih akata HANFE, ali smatrajući njihov primitak nezakonitim nije utvrđivao postojanje osnova za svaku pojedinu isplatu koja je tužitelju izvršena. Pored navedenog, tuženik je tijekom postupka utvrdio, a što tužitelj ne osporava, da je pored plaće, primio naknadu za prisustvo sjednicama Savjeta HANFE što je suprotno članku 12. ZSSI-a, kojom je propisano da dužnosnici koji za vrijeme obnašanja javne dužnosti primaju plaću za dužnost koju obnašaju, ne smiju primiti drugu plaću ni naknadu za obnašanje druge javne dužnosti, osim ako je zakonom drugačije propisano. Plaćom dužnosnika, u smislu tog Zakona, smatra svaki novčani primitak za obnašanje javne dužnosti, osim naknade putnih i drugih troškova za obnašanje javne dužnosti, a što je propisano člankom 4. stavkom 1. ZSSI-a. Iz toga razloga dužnosnik nije mogao ostvarivati naknadu za rad u Savjetu, jer se radi o zabranjenoj dodatnoj naknadi za obavljanje poslova koje je dužnosnik obavljao upravo temeljem svoje javne dužnosti - predsjednika Upravnog vijeća HANFA-e iz članka 7. točke d) ZSSI-a. Tuženik je primjenom pozitivnog propisa, na jednak način donosio odluke o povredi članka 7. točke d) i prije donošenja presude Visokog

upravnog suda Republike Hrvatske, Poslovni broj: Usž-4335/19-3 od 14. listopada 2021., samo što je tom presudom samo potvrđen ispravan pravni stav tuženika u pogledu prirode dodatnih naknada. Kako je tuženik donosio odluke temeljem pozitivnog propisa čiji sadržaj tužitelju nije mogao ostati nepoznat u potpunosti je neosnovano pozivanje tužitelja na presudu Europskog suda za ljudska prava Antunović protiv Hrvatske od 4. listopada 2016. (Zahtjev br. 66553/12). Suprotno iznesenim navodima tužitelja, nesporno je da je člankom 7. točkom d) ZSSI-a propisana zabrana primitka dodatnih naknada za koju se sukladno članku 42. ZSSI-a mogu izreći sankcije. Ukoliko je tužitelj bio u dvojbi je li njegovo ponašanje u skladu s načelima javnih dužnosti, morao je zatražiti mišljenje Povjerenstva, a sve sukladno članku 6. ZSSI-a. Sankcija koja je tužitelju izrečena primjerena je počinjenoj povredi, te se osobito napominje da se radi o nižoj sankciji unutar zakonom propisanog raspona.

5. Tužbeni zahtjev je osnovan, a prema slobodnom uvjerenju suda, te na temelju razmatranja svih pravnih i činjeničnih pitanja, shodno članku 55. stavku 3. Zakona o upravnim sporovima.

6. Tijekom postupka izvršen je uvid u cjelokupni spis predmeta, te spis tuženika, a posebice u odluku Povjerenstva za odlučivanje o sukobu interesa Republike Hrvatske, Broj: 711-I-387-P-352-19/23-06-21 od 3. veljače 2023. godine (stranica 9-18 spisa), Statut HANFA-e od 15. ožujka 2012. godine (stranica 24-36 spisa), izvatke iz pravilnika o plaćama i drugim materijalnim pravima HANFA-e, odluke o pravu i visini dodatne nagrade zaposlenicima u 2018. godini, odluku HANFA-e o pravu na prigodni dar za dijete u 2018. godini od 22. studenog 2018. godine, odluku HANFA-e o isplati naknada od 1. ožujka 2018. godine, odluku HANFA-e o pravu na isplatu i visini regresa za godišnji odmor u 2019. godini od 6. lipnja 2019. godine, odluku HANFA-e o pravu na prigodni dar za dijete u 2019. godini od 21. studenog 2019. godine, odluku HANFA-e o pravu na isplatu i visini godišnje nagrade zaposlenicima u 2019. godini od 21. studenog 2019. godine, odluku HANFA-e o isplati naknada od 23. svibnja 2019. godine, odluku Povjerenstva za odlučivanje sukoba interesa, Broj: 711-I-459-P352-19/21-04/12 od 19. veljače 2021. godine, te službene bilješke o mogućim osnovama za postupak.

7. Kod donošenja odluke u ovom predmetu sud je polazio od sadržaja pobijane odluke od 3. veljače 2023. godine, u kojoj se u točki I. izreke navodi da istovremenim primanjem plaće za obnašanje dužnosti predsjednika Upravnog vijeća HANFA-e i primanja pod oznakom - novčane naknade za radne rezultate, prigodne nagrade i dar djetetu do 15. godine starosti, i to u 2018. u iznosu od 1.750,00 kn, 2.500,00 kn i 1.200,00 kn, te u 2019. u iznosu od 1.250,00 kn, 1.200,00 kn i 5.000,00 kn, kao i primitka naknade za prisustvo sjednicama Savjeta Agencije (pod oznakom drugog dohotka) u 2018. u iznosu od 8.000,00 kn te u 2019. u iznosu 6.000,00 kn, dužnosnik Ante Žigman, predsjednik Upravnog vijeća HANFA-e, povrijedio je članak 7. točku d) ZSSI-a, dok prema točki II. izreke za povrede ZSSI-a, opisane pod točkom I. ove izreke, dužnosniku Anti Žigmanu izriče se sankcija iz članka 42. stavka 1. podstavka 2. ZSSI-a, obustava isplate dijela neto mjesečne plaće u ukupnom iznosu od 800,00 eura (6.027,60 kn). Naime, Povjerenstvo je odlukom Broj: 711-I-459-P-352-19/21 -04-12 od 19. veljače 2021. godine, na 116. sjednici, pokrenulo postupak protiv dužnosnika Ante Žigmana, predsjednika Upravnog vijeća HANFA-e, zbog moguće povrede članka 7. točke d) ZSSI-a, koja proizlazi iz istovremenog primanja plaće za obnašanje dužnosti ravnatelja Hrvatske agencije za nadzor financijskih usluga, te primanja prigodnih nagrada pod oznakom - novčane naknade za radne rezultate, prigodne nagrade i dar djetetu do 15. godine starosti, i to u 2018.

u iznosu od 1.750,00 kn, 2.500,00 kn i 1.200,00 kn, te u 2019. u iznosu od 1.250,00 kn, 1.200,00 kn i 5.000,00 kn, 6.000,00 kn što predstavlja primanje dodatne naknade za poslove obnašanja javnih dužnosti. Uvidom u Registar dužnosnika utvrđeno je da dužnosnik Ante Žigman obnaša dužnost predsjednika Upravnog vijeća HANFA-e od 2. veljače 2018. Stoga je povodom obnašanja navedene dužnosti obvezan postupati sukladno odredbama ZSSI-a. Člankom 19. Statuta HANFA-e propisano je da predsjednik Upravnog vijeća i članovi Upravnog vijeća pravo na plaću i druga prava ostvaruju u skladu s općim aktima Agencije i propisima o radu, a za ostvarivanje prava i obveza iz radnog odnosa zaposlenika primjenjuju se opći propisi o radu, opći akti Agencije i ugovori o radu. Materijalna prava članova Savjeta HANFA-e, sukladno članku 26. stavku 8. Statuta HANFA-e, utvrdit će se Odlukom Upravnog vijeća. Povjerenstvo je izvršilo uvid u dostavljene Pravielnike o plaćama i drugim materijalnim pravima zaposlenika Hrvatske agencije za nadzor financijskih usluga od 16. svibnja 2018., 11. listopada 2018., 6. lipnja 2019. i 10. rujna 2020. godine. Člankom 4. stavkom 1. ZSSI-a propisano je da se plaćom dužnosnika, u smislu toga Zakona, smatra svaki novčani primitak za obnašanje javne dužnosti, osim naknade putnih i drugih troškova za obnašanje javne dužnosti. Člankom 7. točkom d) ZSSI-a propisano je da je dužnosnicima zabranjeno primiti dodatnu naknadu za poslove obnašanja javnih dužnosti. Povjerenstvo ističe da Visoki upravni sud Republike Hrvatske u presudi, Poslovni broj: Usž-4335/19-3 od 14. listopada 2021., tumači da se prigodne nagrade do propisanog iznosa, božićnica i regres za godišnji odmor ne smatraju plaćom dužnosnika u smislu odredbe članka 4. stavka 1. Zakona o sprečavanju sukoba interesa, već primitci dodatnih naknada za poslove obnašanja javnih dužnosti. U navedenoj presudi sud obrazlaže da primanje isplata dodatnih naknada predstavlja povredu zabrane propisane člankom 7. stavkom 1. točkom d) ZSSI/11-a tumačeći da se na radno-pravni status dužnosnika primjenjuju i odredbe ZSSI/11-a, te da zaključenje ugovora o radu dužnosnika s tijelom javne vlasti ne isključuje od primjene odredbe članka 7. stavka 1. točke d) ZSSI/11-a. Nadalje, ugovorne odredbe, te odredbe svih podzakonskih akata, odnosno općih akata HANFA-e ne smiju biti suprotne odredbama ZSSI-a u dijelu u kojem je propisana izričita zabrana, pa stoga ne mogu poslužiti niti kao pravni temelj za isplatu ovim Zakonom propisanih nedopuštenih primitaka, odnosno dužnosniku nisu mogle biti isplaćene dodatne naknade, neovisno o tome što je to proizlazilo iz odredbi navedenih pojedinačnih i općih pravnih akata. S obzirom na tumačenje Visokog upravnog suda Republike Hrvatske, dužnosnik koji prima plaću za obnašanje javne dužnosti ne smije istodobno ostvarivati druge primitke, koji ujedno ne predstavljaju naknadu stvarnih troškova obnašanja dužnosti. Sve druge isplate koje se isplaćuju pored plaće od strane tijela javne vlasti u kojem obnaša dužnost, predstavljaju dodatnu naknadu, zabranjenu člankom 7. stavkom točkom d) ZSSI/11-a. Dodatne naknade odnose se i na isplate novčane naknade za radne rezultate, prigodne nagrade i dar djetetu do 15. godine starosti. Činjenica da su navedeni dodatne naknade isplaćene dužnosniku temeljem odredbi općih akata HANFA-e nije od utjecaja na donošenje drugačije odluke u ovoj pravnoj stvari, imajući u vidu postojanje izričite zakonske zabrane primitka takvih naknada za osobe koje su dužnosnici u smislu odredbi ZSSI-a. Povjerenstvo pri tome ističe, a vezano za pozivanje dužnosnika na odluku Povjerenstva, Broj: 711-1-412-P-249-20/21-03-11, kako Zakon o HANFA-i ne sadrži jednake odredbe onima koje sadrži Zakon o Hrvatskoj narodnoj banci („Narodne novine“, broj: 75/08, 54/13. i 47/20.), obzirom je člankom 67. stavkom 2. Zakona o Hrvatskoj narodnoj banci izričito propisano da za vrijeme obnašanja dužnosti guverner, zamjenik guvernera i viceguverneri Hrvatske

narodne banke imaju pravo na plaću, te ostala materijalna i druga prava iz radnog odnosa u skladu s općim aktima Hrvatske narodne banke, te da se na prava i obveze guvernera, zamjenika guvernera i viceguvernera Hrvatske narodne banke koji nisu utvrđeni tim Zakonom ili Statutom Hrvatske narodne banke primjenjuje Zakon o sprječavanju sukoba interesa u obnašanju javnih dužnosti. Iz navedenog Zakona proizlazi da je istim propisano da se, uz ostvarivanje plaće, pravo na ostala materijalna i druga prava iz radnog odnosa uređuje općim aktima Hrvatske narodne banke, i to na način da se isključuje primjena odredbi ZSSI-a, jer je za ostala prava i obveze guvernera, zamjenika guvernera i viceguvernera Hrvatske narodne banke izričito propisano da se primjenjuje ZSSI, što nije slučaj kod Zakona o HANFA-i. Povjerenstvo slijedom navedenog, a nastavno na ranije citirane odredbe članka 4. stavka 1. i članka 7. točke d) ZSSI-a, zaključuje da prethodno navedeni primici dužnosnika novčane naknade za radne rezultate, prigodne nagrade i dar djetetu do 15. godine starosti, i to u 2018. u iznosu od 1.750,00 kn, 2.500,00 kn i 1.200,00 kn, te u 2019. u iznosu od 1.250,00 kn, 1.200,00 kn i 5.000,00 kn, a koje isplate dužnosnik niti ne osporava, predstavljaju dodatne naknade za poslove obnašanja javnih dužnosti, a koje su zabranjene člankom 7. točkom d) ZSSI-a, slijedom čega je Povjerenstvo odlučilo kao što je navedeno u izreci ove Odluke. Osim toga, Povjerenstvo je utvrdilo da je dužnosnik Ante Žigman primitkom naknade za prisustvo na sjednicama Savjeta Agencije u 2018. i 2019. godini, uz istovremeno primanje plaće za obnašanje dužnosti predsjednika Upravnog vijeća HANFA-e, kao primitka pod oznakom drugog dohotka, počinio povredu članka 7. točke d) ZSSI-a. Nadalje, člankom 42. ZSSI-a propisane su sankcije koje se mogu izreći za povredu odredbi navedenog Zakona. Za povredu odredbi članka 7. točke d) Povjerenstvo može izreći sankciju obustave isplate dijela neto mjesečne plaće, opomenu i javno objavljivanje odluke Povjerenstva. Kao okolnost koja upućuje na nužnost izricanja sankcije obustave isplate dijela neto mjesečne plaće dužnosnika kao teže vrste sankcije, Povjerenstvo je ocijenilo okolnosti da je dužnosnik ostvarivao više vrsta nedopuštenih primitaka tijekom razdoblja od dvije godine. Člankom 44. stavkom 1. ZSSI-a propisano je da sankciju obustave isplate dijela neto mjesečne plaće Povjerenstvo izriče u iznosu od 2.000,00 do 40.000,00 kuna, vodeći računa o težini i posljedicama povrede Zakona. Kao okolnost koja je utjecala na izricanje niže sankcije unutar zakonom propisanog raspona, Povjerenstvo je uzelo u obzir visinu primljenih dodatnih naknada. Uvažavajući raspon novčane sankcije propisan ZSSI-om, te odredbe Zakona o uvođenju eura kao službene valute u Republici Hrvatskoj, prilikom odmjeravanja visine novčane sankcije, Povjerenstvo je utvrdilo da je u konkretnom slučaju primjereno izreći novčanu sankciju obustave isplate dijela neto plaće od 800,00 eura (od 6.027,60 kn) za opisanu povredu odredbi ZSSI-a.

8. Sud smatra da pobijana odluka nije zasnovana na zakonu, pa nije, barem za sada, prihvatio stajalište tuženika da bi dužnosnik Ante Žigman, predsjednik Upravnog vijeća HANFA-e povrijedio članak 7. točku d) ZSSI/11-a, i to istovremenim primanjem plaće za obnašanje dužnosti predsjednika Upravnog vijeća HANFA-e i primitka naknade za prisustvo sjednicama Savjeta Agencije (pod oznakom drugog dohotka) u 2018. u iznosu od 8.000,00 kn, te u 2019. u iznosu od 6.000,00 kn. Naime, tuženik navodi da je utvrdio da je u Savjetu Agencije dužnosnik Ante Žigman kao član po službenoj dužnosti, pa stoga članstvo u navedenom tijelu predstavlja obavljanje poslova koje proizlaze iz obnašanja dužnosti predsjednika Upravnog vijeća HANFA-e, kao osnovne javne dužnosti, iz kojeg razloga dužnosnik nije mogao ostvarivati naknadu za rad u Savjetu, jer se također radi o zabranjenoj dodatnoj naknadi iz članka 7. točke d) ZSSI/11-a. U svezi s tim treba istaknuti da ZSSI ne

navodi pojam "osnovna javna dužnost" (da li je to prva javna dužnost?), već propisuje u članku 12. da dužnosnici koji za vrijeme obnašanja javne dužnosti primaju plaću za dužnost koju obnašaju ne smiju primati drugu plaću ni naknadu za obnašanje druge javne dužnosti, osim ako je zakonom drugačije propisano. Nadalje, članak 13. stavak 1. ZSSI/11-a propisuje da za vrijeme obnašanja javne dužnosti na koju je izabran, odnosno imenovan dužnosnik ne smije obnašati drugu javnu dužnost, osim ako je zakonom drugačije propisano. Članak 11. Zakona o HANFA-i propisuje da Agencija ima Savjet, koji je savjetodavno tijelo Agencije, koje se sastoji od devet članova od kojih tri člana imenuje Vlada Republike Hrvatske, a ostalih pet članova biraju predstavnici udruga subjekata nadzora pri Hrvatskoj gospodarskoj komori, dok je predsjednik Upravnog vijeća Agencije član po službenoj dužnosti. Sukladno stavku 5. istog članka materijalna prava članova Savjeta uređuju se Statutom i drugim podzakonskim aktima Agencije. Materijalna prava članova Savjeta HANFA-e, sukladno članku 26. stavku 8. Statuta HANFA-e, utvrdit će se Odlukom Upravnog vijeća. Stoga za sada nije razjašnjeno da li tužitelj obnaša drugu javnu dužnost po položaju u Savjetu Agencije, odnosno kao član Savjeta po službenoj dužnosti. Jer, uvidom u Registar dužnosnika utvrđeno je da dužnosnik Ante Žigman obnaša dužnost predsjednika Upravnog vijeća HANFA-e od 2. veljače 2018. godine, pa je povodom obnašanja navedene dužnosti obvezan postupati sukladno odredbama ZSSI-a. Nadalje, neposrednim uvidom u Informatički sustav Porezne uprave Povjerenstvo je utvrdilo da je dužnosnik Ante Žigman za obnašanje dužnosti predsjednika Upravnog vijeća HANFA-e ostvarivao plaću, te novčane naknade za radne rezultate, prigodne nagrade i dar djetetu do 15 godine starosti, koji predstavljaju dodatne naknade za poslove obnašanja javnih dužnosti. Također, neposrednim uvidom u Informatički sustav Porezne uprave utvrđeni su primici drugog dohotka u 2018. u iznosu od 8.000,00 kn i u 2019. u iznosu od 6.000,00 kn, vezani uz članstvo tužitelja u Savjetu Agencije. U svezi s tim treba naglasiti da drugi dohodak predstavlja razliku između svakog pojedinačnog primitka što se ne smatra primitkom od nesamostalnog rada (plaća i mirovina), od samostalne djelatnosti, od imovine i imovinskih prava, od kapitala, od osiguranja i propisanih izdataka. Obveznici poreza na dohodak od drugog dohotka su fizičke osobe koje ostvaruju primitke od kojih se utvrđuje drugi dohodak, s time da porezne obveznike poreza na dohodak se može podijeliti u više zakonom propisanih skupina, kao npr. Članovi skupština i nadzornih odbora trgovačkih društava, upravnih odbora, upravnih vijeća i drugih njima odgovarajućih tijela drugih pravnih osoba, članovi povjerenstava i odbora tih tijela kad im se primici za rad u tim tijelima ne isplaćuju kao plaća, a po osnovi obavljanja tih djelatnosti nisu osigurani. Nadalje, sud smatra da se ZSSI primjenjuje kao poseban zakon, i to jednako u odnosu na sve dužnosnike, pa je dužnosnicima primjenom članka 7. točke d) istog Zakona izričito zabranjeno primiti dodatne naknade uz plaću za obavljanje svoje javne dužnosti.

9. Uslijed iznijetog, a na temelju članka 58. stavka 1., u svezi s člankom 81. stavkom 2. Zakona o upravnim sporovima, odlučeno je kao u izreci presude.

U Zagrebu, 30. lipnja 2023. godine

Sudac:
Ivan Levak

Dokument je elektronički potpisan:
IVAN LEVAK

Vrijeme potpisivanja:
30-06-2023
11:13:25

DN:
C=HR
O=UPRAVNI SUD U ZAGREBU
2.5.4.97#130048529635333388349635343437
L=ZAGREB
S=ILEVAK
G=IVAN
CN=IVAN LEVAK

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:
Protiv ove presude nije dopuštena žalba.

DNA:

1. dr.sc. Ante Žigman,
2. Povjerenstvo za odlučivanje o sukobu interesa Republike Hrvatske, 10000 Zagreb,
Ulica kneza Mutimira 5, sa spisom
3. U spis

Broj zapisa: **9-3085a-2a26e**

Kontrolni broj: **0dcd5-cec7c-7a99e**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:
CN=IVAN LEVAK, L=ZAGREB, O=UPRAVNI SUD U ZAGREBU, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://usluge.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti-dokumenta/>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Upravni sud u Zagrebu potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.**